

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **nezl. D. N. T. T.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017,
č. j. MV-12593-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 2. 2017, č. j. MV-12593-5/SO-2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2016, č. j. OAM-2245-14/ZR-2016. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zrušil žalobci dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platnost povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce nejprve konstatoval, že rozhodnutí žalovaného odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícímu požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, taktéž odporuje § 89 odst. 2 správního řádu, stanovícímu požadavky na činnost odvolacího orgánu. Žalovaný rovněž v rozporu s § 3 správního řádu opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, při vydání rozhodnutí soudů obou stupňů byla zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 3, 4 správního řádu).
3. Primárně namítl, že odvolací správní orgán zcela náležitě nevypořádal všechny uplatněné odvolací námitky, přičemž takové pochybení je vadou, pro níž musí být rozhodnutí zrušeno. S odkazem na § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedl, že pobyt cizince mimo území České republiky po dobu 12 měsíců je jednou podmínkou pro zrušení povolení k pobytu, současně však musí být splněna i podmínka druhá, negativní, že takový pobyt není odůvodněn vážnými důvody. Podle žalobce správní orgán zjištěný stav věci a existující důvody pro zachování povolení k pobytu nerespektuje. Rodiče žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělili, že důvodem pobytu mimo území byla primárně vytíženost matky žalobce, rovněž přání prarodičů být s vnukem, a ze spisu rovněž plyne i důvod spočívající ve studiu žalobce ve své vlasti. Žalovaný protiprávně možnost užití liberačního důvodu bez náležitého odůvodnění odmítl, ačkoli vážné důvody bránící zrušení povolení k pobytu (v podobě např. onemocnění, studia) zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 1 písm. c) demonstrativně vypočítává.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vypořádal odvolací námitku, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost jeho rozhodnutí. Ačkoliv v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není explicitně zmíněno, že správní orgán je povinen posuzovat přiměřenost správního rozhodnutí, taková povinnost plyne z § 2 odst. 3 správního řádu a princip proporcionality obsahuje i Ústava České republiky. Smyslem ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je dle žalobce odebrat pobytové oprávnění cizinci zdržujícímu se mimo území republiky, který zde již trvale nepobývá, pobývat pravděpodobně nechce a může být obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. To však není případ žalobce, jenž hodlá na území České republiky dále pobývat. Postup správního orgánu jeví známky nepřipustného formalismu. Taktéž je správní orgán při své činnosti vázán zásadou materiální pravdy, a měl by se tudíž zaměřit na nalézání správných řešení. Dále poukázal na rozhodovací činnost Ústavního soudu, z níž se podává, že nelze tolerovat formalistický postup, kdy dochází za použití sofistikovaného odůvodňování ke zřejmé nespravedlnosti. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Zdůraznil, že soudní orgán ochrany ústavnosti považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složitým. V souladu s uvedenými závěry Ústavního soudu ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval i Nejvyšší správní soud, k tomu žalobce citoval usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 Afs 16/2003.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále uvedl, že žalovaný žalobní námitky odmítá, napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené pro odůvodnění rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem v souladu se zákonem zdůvodnil, jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.
6. Důvodem zrušení trvalého pobytu žalobce byl zjištěný pobyt mimo území delší než 12 měsíců, a to více než tři roky. K tomuto žalobce žádné odvolací námitky nevznesl. Doba nepřítomnosti žalobce na území byla v řízení dostatečně prokázána, žádné závažné důvody, pro něž by žalobce musel pobývat mimo území prokázány nebyly. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince neposuzuje. Opačný postup je stanoven v případech uvedených v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož však v projednávaném případě postupováno nebylo.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dne 10. 11. 2004 uděleno povolení k trvalému pobytu jako občanu 3. státu na území České republiky za účelem sloučení rodiny a byl mu vydán doklad č. 000528752 s platností do 5. 12. 2016. Z prohlášení matky žalobce ze dne 5. 9. 2016 plyne, že žalobce byl od roku 2007 do 15. 6. 2016 ve Vietnamu z důvodu těhotenství matky, která ho tam odvezla za účelem hlídání. Nezletilý má odklad školní docházky v České republice, protože neumí češtinu, chodí na doučování. Oznámením ze dne 4. 10. 2016 zahájil správní orgán I. stupně řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Z protokolu o svědecké výpovědi ze dne 7. 11. 2016 plyne, že matka žalobce v procesním postavení svědkyně uvedla, že nezletilý pobýval ve Vietnamu nepřetržitě od roku 2012 do června 2016, na území České republiky s matkou v uvedeném období nebyl, protože byla pracovně zatížená, neměla hlídání a prarodiče ze strany matky projevíli přání strávit s nezletilým nějaký čas. Z kopie cestovního pasu žalobce, doložené jeho zákonným zástupcem, soud zjistil, že žalobce do České republiky přicestoval dne 12. 8. 2016. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2015, č. j. OAM-2245-14/ZR-2016, byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Z odůvodnění rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyplývá, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval mimo území České republiky méně než 6 let, ale pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, správní orgán nebyl vázán právní kvalifikací stanovenou v počátku řízení, jestliže v průběhu řízení dospěl k odlišnému právnímu posouzení, nebylo třeba, aby řízení zastavoval a zahajoval nové. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jež dne 1. 3. 2017 nabylo právní moci.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky. Soud zdůrazňuje, že žalobce nespecifikoval, jakou či jaké konkrétní odvolací námitky žalovaný nehodnotil. K takto obecně formulované námitce soud po prostudování odvolání žalobce a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalovaný se zabýval všemi odvolacími námitkami a zcela dostačujícím způsobem se s nimi vypořádal. Žalobce dále považoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nezkoumal možné dopady rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný se touto námitkou žalobce zabýval a konstatoval, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neumožňuje správním orgánům zvažovat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Soud doplňuje, že žalobce spíše než s absencí úvahy žalovaného o možném dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života nesouhlasí s názorem žalovaného, že zákon o pobytu cizinců správním orgánům tuto úvahu neumožňuje. To však bude předmětem posouzení jedné z dalších žalobních námitek. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného tedy nejsou důvodné.
11. V projednávaném případě není sporu o tom, že žalobce pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Sporná v dané věci je skutečnost, zda byly naplněny okolnosti, které vylučují možnost zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí*. Platnost povolení k trvalému pobytu se tedy zruší, jestliže osoba pobývala mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců. Správní orgán tak nemá diskreční oprávnění, zda řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení zahájí, ale je povinen – při zjištění naplnění podmínek v tomto ustanovení stanovených – toto řízení z moci úřední zahájit. V rozsudku ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 9 Azs 288/2016, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem ‚závažné důvody‘, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. Použití neurčitého právního pojmu umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie.*“
13. V posuzovaném případě se soud ztotožňuje se žalovaným, že pracovní vytížení matky žalobce a nezajištěné hlídání na území České republiky ani přání prarodičů strávit se žalobcem nějaký čas nelze podřadit pod liberační důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely z prohlášení matky žalobce, že žalobce pobýval nepřetržitě od roku 2012 do června 2016 ve Vietnamu, což žalobce svými námitkami nijak nezpochybnil.
14. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud ve svých rozhodnutích vycházely ze sdělení matky žalobce, že důvodem pobytu žalobce ve Vietnamu bylo rozhodnutí matky zajistit hlídání nezletilého žalobce jeho prarodiči ve Vietnamu. Žádný jiný důvod, pro nějž žalobce po dobu delší než 12 měsíců pobýval mimo území států Evropské unie, žalobce, resp. jeho matka po celou dobu správního řízení netvrdila. Soud podotýká, že v tomto typu řízení správní orgán, pokud jde o důvody pobytu cizince mimo území České republiky, vychází z tvrzení účastníka, tj. posuzuje jím uváděné důvody. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat další možné důvody pobytu mimo území České republiky, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který důvody svého pobytu mimo území České republiky zná. Uváděl-li žalobce prostřednictvím svého právního zástupce až v soudním řízení, že tímto důvodem bylo též studium na území domovské vlasti (patrně myšleno tvrzení matky v rámci její svědecké výpovědi, že žalobce chodil do 2. třídy základní školy v Chebu, poté pokračoval v základním vzdělávání ve Vietnamu a po návratu do České republiky je žákem 5. třídy základní školy), jak má plynout ze správního spisu, soud k tomu zdůrazňuje, že žalobce v odvolání nic takového, ač mu v tom nic nebránilo, nezmiňoval. Žalovaný tudíž nemohl pochybit, pokud se v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu zabýval posouzením skutkového stavu tak, jak jej zjistil prvostupňový orgán. Za takové situace zjistily správní orgány stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu s § 3 správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostatečným způsobem. Soudu ani není zřejmé, jaký jiný stav věci by správní orgány měly zjišťovat, když žalobce nezpochybňuje zjištění správních orgánů o tom, že se ve Vietnamu nacházel ve faktické péči prarodičů a nepřetržitě pobýval mimo území států Evropské unie, a jejich zjištění v tomto ohledu sám potvrzuje.

15. Správní orgány s ohledem na výše uvedená skutková zjištění nepochybily, když dospěly k závěru, že okolnosti pobytu žalobce mimo území států Evropské unie nelze podřadit pod žádný ze závažných důvodů uvedených v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V daném případě se proto v případě volby místa pobytu žalobce jednalo o svobodné a dobrovolné rozhodnutí žalobce a jeho rodiny, který bez ohledu na získaný pobytový status nehodlal po dlouhou dobu (více než tři roky) v České republice pobývat, ač tak učinit mohl. Situace žalobce bez dalšího v žádném případě nenaplnuje pojem „závažné důvody“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
16. Co se týká námitek týkajících se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce a rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, soud uvádí, že žalovaný se s touto otázkou vypořádal na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí, neboť s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovodil, že z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti rozhodnutí. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 9 Azs 288/2016. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. [...] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy“.
17. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy ani k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jež rovněž chrání právo na respekt k soukromému a rodinnému životu na úrovni ústavního práva. Nejvyšší správní soud k uvedenému zastává názor, že pokud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl by se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 5 Azs 46/2016; ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 7 Azs 360/2018).

18. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že nebylo povinností žalovaného zkoumat přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť mu to zákon o pobytu ve vztahu k ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu neukládá. V úvahu přichází pouze případná přímá aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zaručující právo každého na respektování rodinného a soukromého života. K přímé aplikaci ústavněprávních kautel by však mělo docházet jen ve výjimečných případech, kterým žalobce rozhodně není. Žalobce se aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod dovolával toliko v obecné rovině, nic konkrétního v tomto ohledu neuvedl a k důvodům vztahujícím se k pobytu na území České republiky v žalobních bodech pouze tvrdil, že hodlá na území České republiky pobývat. Dále pouze správním orgánům vytýkal, že se s jeho argumentací, proč nejsou dány důvody zrušení trvalého pobytu, nevypořádaly vůbec nebo jen povšechně a postupovaly nepřipustně formalisticky.
19. Soud závěrem shrnuje, že správní orgány v daném případě nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný tedy nepochybil, pokud se otázkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval, a nemohl se ani dopustit porušení mezinárodních závazků, jimiž je Česká republika vázána (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, či Úmluvy o právech dítěte). Zrušení trvalého pobytu žalobce tak bylo zcela namístě a správné.
20. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. srpna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)